

Улава го за десната ръка, и тъйгакси го поставя на върха на една гора, която беше десетъ пѣти по висока отъ Таборската. Докача мѣ очите, и тъй ги проскетила, щото можаше да види отъ Истокъ до Западъ тъй чисто, като да мѣ беше сако нащо предъ очите. Виде една земя която ни беше ни виждалъ ни чувалъ, и по нея съ миліони отъ сакваква вѣстъ и родъ хора. Сичките бѣха безгрижни, безъ рабора, и съвсемъ за нищо са не грижаха. Некои си лежахъ по полето, и въ прости колиби, сѣка челадь особно, една отъ другъга отделена и усамена. А накои си пакъ сѣрани по млозина (на бюлюци) пречаха тѣ на десно, тѣ на лево, и незнаха на каде отиватъ и за що. Нѣйде са не виждаше нити градъ, нити постоанно село, нити накое общо зданіе, нито накое общество, което поне три дни да трае съединено. Който бѣха днесъ на едно място, утре, или подиръ накой день, Господъ знае де отхождаха. Тамъ немаше нито Царь нито